

Ivar blåste sönder Peters plan

Peter Edling, skogsägare i Jämtland, har alltid vurmat för vackra furuparker och gallrat därefter. Det ståtligaste skiftet tänkte han spara åt arvingarna, men det var före höstens stormar. Sedan Hilde och Ivar sopat rent, finns inte mycket kvar.

Barnens arv ligger som översnöat plockepinn i slänterna. Grova furustammar ligger kors och tvärs. Fläckvis är skogen totalt nermejad, och enorma rotvältor lyser som svarta gap i allt det vita.

- Jag hade tänkt att det här värdefulla beståndet skulle överleva mig, att det skulle överlämnas välskött och vackert till arvingarna. Nu klappar planeringen ihop, säger Peter Edling.

Av Peters 300 hektar skog är detta skifte värst drabbat. Där det tidigare gallrats med omsorg, ligger nu skogen ner. De vanskötta bitarna står fortfarande kaxigt upprätt. Mönstret är tydligt och väcker frågor. Ska man fortsätta att gallra på samma sätt som förut? Kommer intresset för blädningsskog att öka?

- Jag tror att rekommendationen om hur man ska gallra kan komma att ändras framöver. Røjning och tidig gallring tycks vara okej, men sen... Om svåra stormar ska avlösa varandra hela tiden, kommer man inte kunna plocka ut värdet ur skogen i omgångar som man gjort förut, säger Peter.

När Ivar härjade som värst, befann sig Peter i Sörmland. Han följde nyhetsrapporteringen och höll telefonkontakt med sin släkting utanför Bräcke där de flesta hushåll saknade ström. När både den fasta telefonen och mobiltelefonen slutade att fungera hos grannen, började Peter förstå att det var riktigt illa.

- Men jag har varit bonde i över fyrtio år och är van vid att det inte alltid går som man tänkt sig. Att träd faller kan man inte göra något åt. Medan stormen pågick oroade jag mig nog mest för att taken skullen blåsa av husen och att vattnet skulle frysa. Varken människor eller djur hade kommit till skada, och det var tur, säger Peter.

När stormen bedarrat gav han sig iväg hemåt för att inventera sin skog. Efter att ha promenerat igenom alla sina bestånd, insåg han att skadorna var värre än han kunnat föreställa sig.

- Men min granne sa något klokt. Han sa: "Om tio år är skogen grön igen. Då har vi glömt det här." Det tyckte jag var en bra inställning, säger Peter.

Om han skjuter ifrån sig tanken på den söndersmulade arvslotten, tycker Peter ändå att han har haft tur i oturen. Mest är det timmerdimensioner och fullt avverkningsduglig skog som blåst omkull, och tack vare att tjälen inte hunnit krypa ner så långt i jorden, har det blivit rotvältor istället för knäckta träd.

- Jag bedömer att det är mellan 1000 - 2000 kubik som har blåst ner, men att 95 procent av virket troligtvis går att rädda. Det kunde ha varit värre, och jag har en hyfsad försäkring som ger lite bidrag till avverkningskostnaderna också, säger Peter.

Att hitta en virkesköpare i dessa tider kan vara svårt, men Peter har redan haft en man på plats för besiktning av den stormdrabbade skogen. Planen är att få ut allt som ligger på mark med dålig

bärighet medan det fortfarande är tjäle. Med tanke på granbarkborren måste också granen ut i tid. Tall på torr mark får ligga tills det blir vår.

Och sedan? Peter är mycket envis med att han minsann inte tänker gå ur tiden förrän han har försäkrat sig om att ny skog växer upp i ruinerna av hans kära gamla furuparker. Så fort stormvirket är utkört kommer han att ta ställning till vilka skogsrester som är värda att spara och var han måste börja om från början.

- I vart fall hoppas jag att jag ska få se granna föryngringar innan jag dör, säger Peter med glimten i ögat.